

Mc 18/5/83

Geen kater voor gesloten 't Anker

'Wegens omstandigheden gesloten'.

Het bordje hangt nu al meer dan twee jaar op de deur van het oude pand aan de Lange Beestenmarkt.

De uit 1842 daterende stoomdistilleerderij 't Anker voorheen Van Kleef & Zoon, de laatste van de ooit elf bestaande Haagse stokerijen, sloot abrupt in 1986. De laatste eigenaar, Averdieck, liep zich te pletter op belastingvorderingen. Dag Anker.

„Hij moest van de ene op de andere dag sluiten. Vandaar dat alles er hier uitziet of het gisteren is gebeurd”.

We staan met de directeur van de Stadsherstel Den Haag en Omgeving bv, M. Voorhoeve, in het schemerduister van de zaak die door Stadsherstel is gekocht. Voor het einde van het jaar hoopt men met de restauratie te kunnen beginnen.

Fascinerende aanblik, die slijterij zo in het halfduister. Rekken met (vooral lege) flessen. Sommige zijn wel deels gevuld, maar je moet er verder niet aan denken een slok aan te durven.

Etiketten, labels met oude en nieuwere namen. Tonnen, fusten, eikenhout, tegen de muur. Een nogal bejaard kasregister met in een la een aantal losse centen. De geur van verschaalde drank hangt er nog steeds. Die zit gebakken in de muren.

Achter die slijterij ligt een aandoenlijk kantoortje. In vroeger dagen moet vaak een nieuwsgierig hoofd boven het matte glas hebben uitgestoken, om te zien welke dranklustige nu weer binnentrad. Onder hen ook vale zwervers die een maatje kwamen halen om hun flacon bij te vullen. Ook werden hier de flessen met spuitwater gevuld die nog zijn gebruikt bij opnamen van de film Soldaat van Oranje. Rutger Hauer kon zich geen betere kwaliteit onder druk wensen.

Voorhoeve voert me dan naar het buurhuis, waar zich de distilleerderij bevindt. Ook hier dampt ons het verleden letterlijk tegemoet. Om de oude, verstilde ketels hangen gordijnen van spinrag. Weer die indruk van een verlatenheid die plotseling is ingegaan. Ketel één, ketel twee, drie. Nummer één kon

939 liter bevatten. Ketel twee 100 liter.

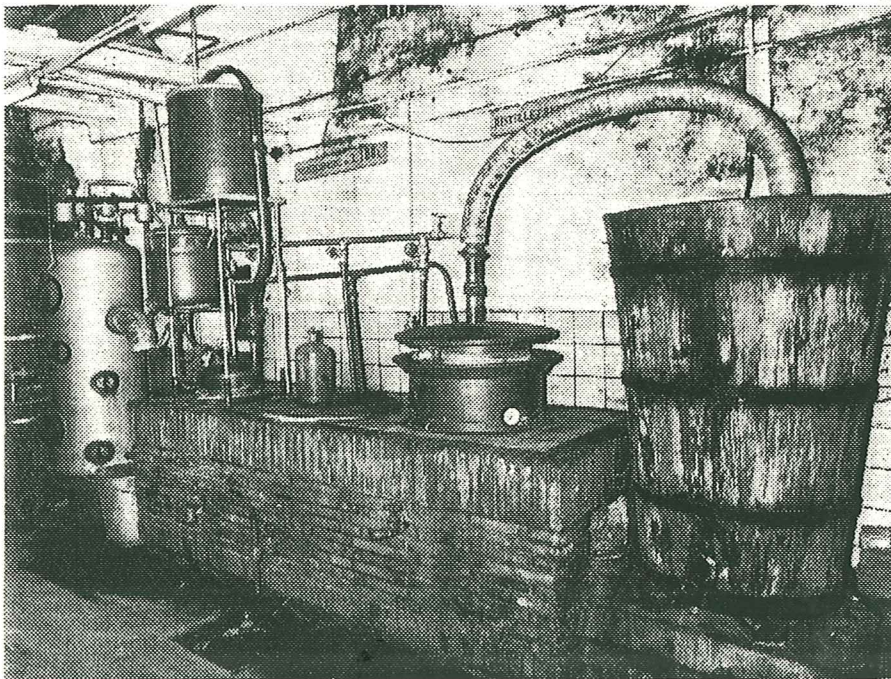
Er liggen genummerde maatstokken voor de opslagtanks onder de grond. En honderden etiketten voor merken op jeneverflessen of 'gerectificeerde spiritus'.

Schimmel op sommige vaten. De opslagtanks klinken hol. Achter een muur blaffen twee honden van een forse maat, aan het geluid te oordelen. Even later staan we in het vroegere magazijn zelfs oog in oog met ze. „Kalm blijven”, roepen wij geïoefend. Voorhoeve wordt dus niet verscheurd.

Later zegt hij: „Stadsherstel wil deze laatste Haagse stoomdistilleerderij opknappen. Wel zal de distilleerderij naar de slijterij verhuizen, want er moet daar een doorgang komen naar nieuwbouw, woningen op het achterterrein. De slijterij wordt in ere hersteld, daarachter komt een proeverij en daarachter de distilleerderij. Van de oude ketels zullen slechts enkele wellicht weer in gebruik kunnen worden genomen. Het archief van de distilleerderij met de receptenboeken zijn aan het gemeentearchief overgedragen. Dat archief besloeg tientallen meters”.

„We hopen”, besluit Voorhoeve, „nog dit jaar aan de slag te kunnen. De restauratie zelf zou een jaar moeten duren”.

We proosten op de goede afloop. Symbolisch natuurlijk.

• De distilleerderij. Slangen, ketels, bakken.